

brezčutna do trpkih
kitar, ki drhtijo
iz mojih pesmi
(nekega Španca)
ujetih v čipkasto
mrežo črk.

Prepričala bi se
(in za vse življenje),
da sem dovolj osvetljena
z eno izmed mnogih
njenih podob:
smehljaj,
ki naj bi me potolažil,
in dvoje rok —
tako zapuščenih!
med prvimi sončnimi
žarki.
(Če bi bilo pred leti,
bi rekla, da jo sovražim.)

MIDVA

In še se tisti,
ki ga ljubim,
imenuje Ti.
Zato ne glej
na cenik
človeka dostojnega
žrtvovanja.

A ker se tisti,
ki se mu darujem,
imenuje Ti,
naj si v mojem življenju
ne zasluži spomina,
ki bi presegal
resnico o najini bedi.
Ne le zato,
ker sem ti neke noči —

ob obali goreči,
med temnimi drevesi
z obsijano dlanjo
izjokala profil
gole Kirke

in ne zato,
ker si me prosil
kozarec vode
po prvi ljubezenski noči,

samo zato,
ker se tisti,

ki ga ljubim,
imenuje Ti,

a Jaz — vsakdo,
ki ljubi.

IDILA

Vsebina mojega telesa
je enaka vsebini
tvojega telesa —
zato molčiva.

Molčiva.
Besede sva si udomačila,
oddvojila od deviških čred
neukrotljivih misli.

V strahu,
da poblaznijo
v svojih tesnih kletkah,
jih božava v mehkih
belih rokavicah
in v poznih nočnih urah
jih odpirava s simboli,
ki so znani le enemu
izmed naju
(tako kot v tovarnah
atomskega orožja:
vsak gumb je lahko
življenje, vsaka ročica —
neslutena katastrofa).

JUTRANJA DARITEV

Očiščena v želji,
da bi ti podarila
najlepšega med njimi,
stojim pod jablano
s težkimi plodovi.

Počasi odpirajo
hribi svoje veke,
zato je čas,
da se jim zahvalim —

tako kot
tiktakanju ure
v najvišjem stolpu
brezciljnih prizadevanj.